

L'HORA NOVA

Entreteniments, no!

Fóra una insensatesa deixar-se portar per la desconfiança en aquests moments tan delicats per la defensa de la causa antifeixista. Ens referim concretament a incidències que s'han traslluït, darrerament, des de les columnes de la premsa barcelonina, que, malgrat no tenir gaire relleu, insinuen un estat de coses enrarit i gens tranquil·litzador. Ja de temps s'aguanta una campanya periodística molt enverinada, entre dos sectors de la política catalana, i aquesta conducta ha estat blasmada públicament per altres organitzacions, però sense que s'hi posés remei. La malura, mentre no se l'ataqui a rel, amenaçarà d'estendre's i pot prendre a altres organismes sans. Això cal evitar-ho; si fins ara s'hi ha donat un tractament suau, que es recorri a mesures eficaces, costi el que costi i perjudiqui a qui perjudiqui. No ha de perdurar aquest estat de desmoralització absolutament perjudicial per la unitat de la reraguarda.

Del foc se'n desprenen sovint guspies que porten perill. Ara mateix hi ha hagut qui ha escampat pasquins clandestins, a la capital, que tendien a provocar les iras de les forces d'ordre públic. I aquesta feïnetia podia tenir la mala intenció de crear una situació de violència entre una organització sindical i els cossos armats. La C.N.T.-F.A.I. està donant proves de lleialtat i de sacrifici, i la seva col·laboració, des dels llocs de govern, ha correspost als dictats conscients de l'hora greu que travessa Espanya. A aquesta conducta voldríem comptar-hi tots els sectors que, per creure's els més extremistes, es comporten d'una manera vel·leïtosa i francament derrotista. No creiem pas que els impacients d'avançar en el camí de la Revolució, vulguin perjudicar la guerra, però, és la realitat, la força de l'enemic, el que ens duu el convenciment que hem d'actuar més de dret contra el feixisme armat. I si totes les atencions i possibilitats les esmercem per acabar la guerra, cessaran d'una vegada

CALUMNIA VIL

Dir al món que l'antifeixisme és la noblesa, la humanitat i la sensibilitat, i que el feixisme és una cosa completament contrària, és fer un acte de ciutadania i alhora una demostració plena d'interesa humana. Això degué opinar el Consell de la Generalitat en crear el Comissariat de Propaganda, creació que significa un encert més que cal afegir a tota la llarga sèrie dels que ha tingut amb les disposicions que ha promulgat d'ençà del moviment feixista.

Ben arribada és ja l'hora d'ofegar les veus mancades de sinceritat, insensibles i calumnioses, que sovint volen per l'espai, llençades per les antenes de quelques emissores que els militars enemics d'Espanya posseeixen en el territori que ara ocupen, sense que els empari el veritable dret i la veritable lògica, i en aquell altre, els amos del qual són els «camises negres». I seran ofegades si oposem a elles el crit de la propaganda que mostri a tothom com és realment l'antifeixisme, que fa i que cerca per l'esdevenidor, pel poble que treballa i que vol progressar, constantment mogut per l'ànsia de procurar-se un millor benestar col·lectiu.

El feixisme, en la seva reraguarda espanyola, calumnia als qui són els dirigents, i àdhuc als qui no en són, de les multituds que viuen en les terres que els franquistes no han pogut haver. Les seves falsedats es succeeixen ininterrompudament. Només cal escoltar, a voltes, la veu que desprenen les seves emissores instal·lades a Itàlia, a Sevilla, a Salamanca, a Burgos, a Ceuta, i a altres poblacions espanyoles que ens prengueren brutalment. No els costa res declarar, a ells, els de Franco, més o menys, que ací hi ha el terror, la imposició, la baralla contínua, la desorganització en el treball i altres coses semblants. I en els pobles d'aquells indrets de Castella vella, on amb prou feines hi arriben els seus diaris — els diaris del feixisme —, la creença general deu ésser aquesta: a l'altra banda, al lloc on no hi governen els «nacionals», hi ha solament brutalitat, sang i persecució.

I bé. Ens pertany a nosaltres, a cadascú de nosaltres, i més concretament als governs antifeixistes instal·lats a València, a Barcelona i a Bilbao, dir i fer el què es pugui per tal de què la realitat de l'obra que crea l'antifeixisme, obra de reconstrucció social i humana, arribi fins als poblets castellans de les voreres dels seus rius i a aquells altres de les planúries i dels cimals envaïts d'italians, alemanys, moros i altres elements estrangers. S'ha de demostrar que la voluntat i el desig de les masses antifeixistes, és voler salvar de les garres del llop els seus germans esclavitzats, de Castella i d'altres pobles d'Ibèria, i que aquesta decisió no la podran tòrcer ni els generals traïdors, ni el feixisme internacional.

J. C. R.

aquests passa temps de tirar pedres a la teulada del veí, i llavors és segur que al proletariat dels pobles hispànics, no solament se li podran oferir guanys impor-

tants, sinó que els obtindrà, a la seva hora, després de liquidat el feixisme, amb el govern que s'hagi donat el país per sobirana voluntat. — E.